

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

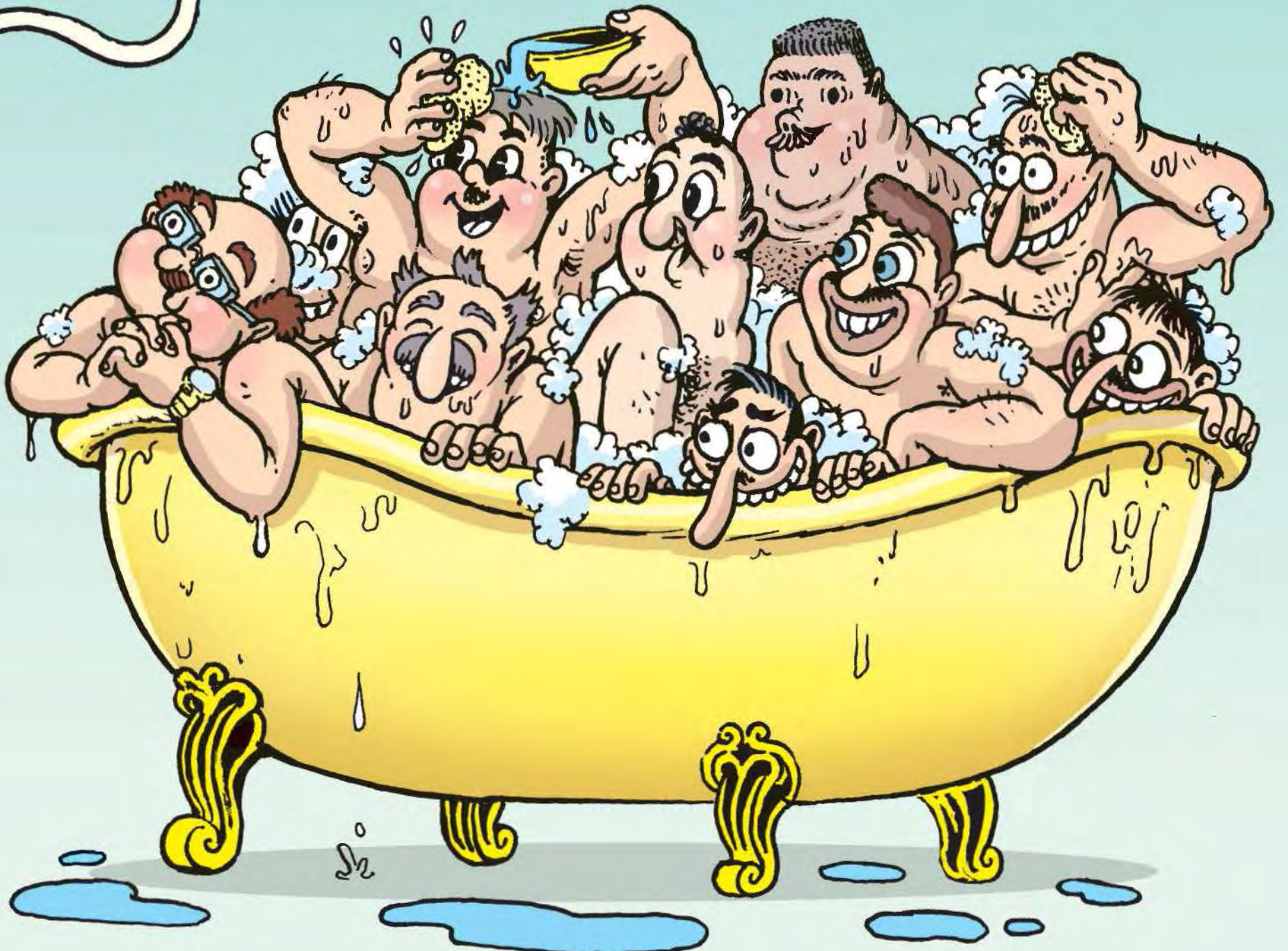
UYKUSUZ

1 MAYIS ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/18 No: 609
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Yine kayyum yine banyo! Diyarbakır'ın Sur İlçe Belediyesi'nde Kayyum'un "Kral Banyosu" yaptırdığı ortaya çıktı

**DU BAKALIM MORALİNİZİ BOZMAYIN,
HER AN SEÇİMLER YENİLENEBİLİR!**

Emrah Ablak

her
şey
olur
xxx+18

KATEGORİLER

Deep Devlet

Cumhurshot

Zilleting

Bekake

Mazbata Fetiş

Big Kriz

Akın Soft

Oldubitti

Linç Cam

Blow Jop

External Powers

Çokomelli

Su Anda İzlenenler

Horny Kayyum has some dirty fun
9,750

Shameless duşakabin in makam odası
15,896

Reyis plays with toplumun sinir uçları
25,444

Kızgın Demir Gets Creamy and Wet
31,398

En Çok İzlenenler

OMG!!! Incredible Huge Mazbata
824,273

Amazing ittifak Enjoys Kutuplaşma
643,225

Extreme hard double konsolidasyon
20,735

Kuvvetler Ayrılığı Threesome
140,409

Tavsiye Edilenler

Güruh Fisting
72,031

Amateur Provokasyon Get Caught
927

71-year old gives brutal demeç
765

Nasty group toplantısı in TBMM
18

Yeni Eklenenler

Saldırgan el öptürme compilation
4,772

Busty yandaş makes his reyis angry
38,229

Bad Teşkilat Gets Punished
47,338

cute little enişte in action
1,247

Gelecek Program: Game of Thrones

Çıkan kısmın özeti: 3

@kaansezyum

Pislik dizi, yaz yaz bitmiyor. Alt kattaki orçolar da zaten yine Hilti şekli yapıyorlar kafam kazan gibi. Keşke evde çalacak davul olsa da munakodumun evlatlarına ben de gürültü yapabilsem... Neyse tadımız kaçmasın, işte GeymofTırons özel özet serisinin üçüncü halkası. Emegi geçen herkesin aq.

Bu Akuamen'e büyü yapılır... Koskoca Akuamen bu büyüün etkisiyle önce mala bağlayıp zombi gibi bi şey olur, sonra feci da şekilde can verir. Akuası bol olsun.

Kalesi bi noktada kendi çeyizinde bulunan üç adet ejder yumurtasıyla rahmetli eşinin yakıldığı ateşe girer ama yanmaz.

Yanmamakla kalmadığı gibi bir de ateşin içinden yarca gibi cırılcıplak cillop bi şekilde çıkar. Burada sezonlardan biri bitiyor. İyi de oluyor.

İlerleyen bölümlerde Kalesi ortamlarda kölelerin, gariboların, çaresizlerin ve yine kölelerin çaresi olur. Güzel bir şekilde kendine ordu yapar... Hatta varlık içinde yokluk çeken hadımköylü tayfa Lekesizler'den özel hareket timi oluşturur. Telsiz kapatıp operasyonlara girer bu ekip.

Arkasına aldığı bu tayfayla bilumum mekanları basar, köleleri kurtarır, zenginlerin rızına çöker... Tabii bu ortamlar garibolar için de kolay olmaz ama artık devran dönmüş, ayaklar baş olmuştur.

Olaylar ilerledikçe Kalesi artık iyice etlenir, güçlenir ve Vesteros'u basmak tahta çıkmak için hazırlıklarına başlar.

Bu arada Ned Stark'ın kayıt altına alınmamış evladı Con Snow ise zorunlu şark hizmeti için gittiği duvar ortamlarında kazın ayağının öyle olmadığını fark eder.

Con Snow akgezerler tehlikesini görmüş ve çoktan g*ti atmıştır. Çünkü bu akgezerler öyle şuursuz bir tayfadır ki, elemanları öldürsen bile tekrar dirilir, yine de gelip senin canına kıymaya niyetlenir. Akgezer öldüğünü bile anlamaz, o derece.

İşte bu ahval ve şerait içinde Con Snow, duvarın iki yanındakileri birleştirip Akgezerlere karşı ortak bir şer ittifakı kurmak için kolları sıvar... Arada da vahşiler arasından bir kıvılcık münasebetle teması sağlar...

Bu arada Con Snow, Akgezerler ve reyizleri Night King'le de bire bir tanışma fırsatı bulur. Night King bir ara ellerini hayaya kaldırır ve 'Bizde böyle Con Snow' der... Ölüyü diriltir ölüyü... Tüm Akgezerler emre biat eder, ayaklanır. İzleyicilerin götü atar bu sefer. Çünkü dizinin adı malum...

Arada atladığım bir iki karakter daha var. Mesela Adnan Sevişenses adasının prensini düelloda bayılta anı adam Mountain var... Bu ayı adam prens sevişenses'i feci şekilde bir yumrukta öldürür, PİSLİK!

Bu arada bu ayı adam, Tazı denen elemanın da kardeşidir. Tazı'nın kafayı ateşe tutup yakmıştı. Tazı zaten ateşten de bu yüzden korkuyormuş. Frankeştain gibi...

Ya bu arada iki farklı etnik grubu kardeş yapmaya çalışan Con Snow'u kendi adamları dele dele eleğe çevirir ve öldürür... Şimdiden herkes için ARE...

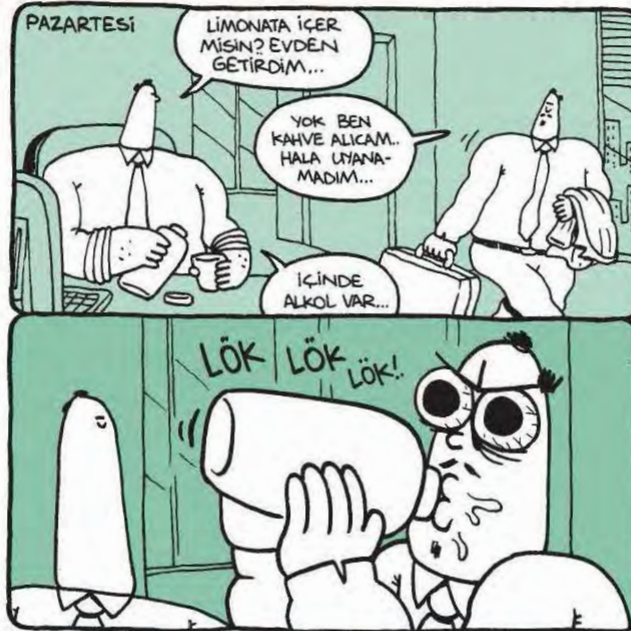
O esnada Vesteros'ta Demir Taht'a hallenen tüm krallar tek tek hakkın rahmetine kavuşur... Kendi evladını ve kardeşini öldüren şerefsiz Stanis Barateon filan da ful ölür... Beter olsun köpek. Gencecik kızını öldürdü.

Bir de Ramsey orçosu var ki hiç sormayın... Dizinin en psikopat karakteri kendisi. Ona buna iş olur, dizide onca götlük yapan birey varken Ramsey gerçekten kalitesiyle ve orçoluğuyla ön plana çıkar. Mesela yavşağın ve gevşegin önde gideni, aneyi bubeyi satan şeref yoksunu Theon Greyjoy'u bile köpeği haline getirmeyi başarır... Bu iblis soyunda işkencenin bini bir paradır. Her türlü pislik, yolsuzluk, üçkağıt, kötülük bu elemanda adeta vücut bulmuştur. Bir noktada Ramsey, Sansa Stark'ı karısı yapar ve ona da türlü türlü aile içi şiddet uygular. Kızın tüm psikolojisini sağlığını güzelliğini bozar... Ya yazıkır ya! Ya bu herif insanları sırf keyfine rahatsız eder... Birisi gibi ama tam bilemedim.

Neyse ki sonralara doğru kendi köpekleri tarafından mama olarak kullanılmak suretiyle aramızdan ebediyete intikal eder de biz de kendisinden kurtuluruz...

Ne pislik diziymiş ya. Yaz yaz bitmedi. Neyse haftaya finali yaparız olur biter... Soxam...

nisan hakan

Merhaba.

Düz kaka yapmak ne biçim bitti ya. Ağabey bunu dümdüz de yapabilir yani insan. Ama yapamıyor. O kapıyı ilk kim açtı, ilk kim kaka yaparken bir yandan da bir şeyler yapmaya başladı, ne bileyim, bir şeyler okumak olsun, ne bileyim çay içmek olsun, ilk bunu kim yaptı acaba. Ondan sonra da gerisi geldi. Kuşaklar normal düz sıçamaz oldu. İlla bir şey yapılacak o tuvalette. Bir yandan da sıçarkene. Ben yıllarca direndim. Kiminle konuşsam, tuvalette mutlaka bir şeyler yaptıklarını söylüyorlardı. "Ben yapmayacağım, farklıyım ben" dedim. "Rock'çıyım ben" dedim. "Toplum ne yapıyorsa ben onun tam tersini yaparım" dedim. "Tuvalette bizim dergiyi mi okuyor bu insanlar, ben okumayacağım lan" dedim. Daha da neler dedim. O kadar çok şeyler dedim ki bu konuyla ilgili, yemin ediyorum çok şey dedim ya. Vallaha bak, çok konuştum bu konuyla ilgili. Konuş konuş konuş, konuş konuş konuş, o kadar çok konuştum ki. Ne gerek vardı acaba bu kadar çok konuşmaya. Bu konuyla ilgili bu kadar çok konuşmaya acaba ne gerek vardı. Çünkü bir şeylerden kaçırıyordum, biliyordum. Kendimden kaçırıyordum. Çünkü tuvalette ben de bir şeyler yapmak istiyordum. Ben de artık düz kaka yapmak istemiyordum. Hiç kimse düz kaka yapmıyordu, ben niye bir tek düz kaka yapıyordum. Rock'çıysam da rock'çıydım. Rock bu değildi zaten. Evet rock isyandı belki ama yani bu benim yaptığım da şimdi ne tırt bir isyandı. Rock'a leke süren bir isyandı. Bu muydu yani rock'çılık. "Buysa rock'çılık, demek ki bu rock'çılığa bir yanlış var, ben rock'çılığı belki de yanlış yorumlamışım" diyerek, o gün öyle elimde dergiyle girdim tuvalete. Ve başladım dergiye şöyle göz gezdirerek sıçmaya. Size şu kadarını söylemek istiyorum, dergiyi okumadım, dergiyi yaşadım adeta. Ben bugüne kadar dergi okumamışım, size öyle söyleyeyim. Karikatürlerin içine girdim çıktım, çininin kokusu geldi burnuma. Yazılara ayrı koştum. Ağladım. Yıllarca neler kaçırdığımı anladım, yıkıldım. Düz kaka yapmak uğruna kendime nasıl da yazık etmişim. Bir kez geldiğimiz şu dünyayı kendime zehretmişim. Ağladım. Çok ağladım. Fakat bir şey söyleyeyim, arayı da kapattım ha. Tuvalette İngilizce öğrendim mesela. Çok iyi değil İngilizcem şu anda ama idare de ediyoruz. İngilizce stand-up bile yapıyorum. Nereden nereye. Düz kaka yapmaya devam etseydim olmazdı mesela bak böyle. İnsanı kasan bir şeymiş düz kaka yapmak. Ben düz kaka yapmayı bıraktığım günden beri yol aldım. Kendimi geliştirdim. Düz kaka yapan bir insanın kendisini geliştirmesi mümkün değil. Çok geç vardım bir şeylerin farkına. Zayı olan yıllarıma yanarım. Kim bilir belki de şu anda ordinarius profesör seviyesinde bir insan olacaktım. Napalım. Buna da şükür. Ya hiç uyanmasaydım mevzuya. İşte onu düşünmek bile istemiyorum. Onu, aklımdan bile geçirmek istemiyorum. Ağlıyorum.

Geçenlerde de Zanzibarlı bir ressamın belgeselini izledim. Hiç bu kadar manyakça bir şey izlememişim. Ressamın tek derdi, o resmi o gün yapıp satmak. Karın tokluğuna. Sokakta satıyor. Resim yapmaktan nefret ediyor fakat, "ne yapayım yani, hırsızlık mı yapayım" diyor. Gerçekten çok ilginç bir bakış açısı vardı olaylara. Mecburiyetten yapıyor yani. En ufak bir sanat sevgisi yok içinde. Evden işe kadar belli bir mesafeyi yürüyerek, belli bir mesafeyi ise spor amaçlı koşarak gidiyor. Sporunu da asla ihmal etmiyor. Göbeği de önden koşuyor ama. Bir o yana bir bu yana, sallana sallana. Sonra da otobüse biniyor. Bütün bunların hepsini aynı kıyafetlerle yapıyor. Tişört, pantolon. İş yerine gidiyor. Önce boyacıdan boya alıyor. Pet şişelerde boyalar. "Parasını tabloyu satınca öderim" diyor bir de boyacıya. Her türlü zarar yani. İnsana verdiği zarara üzülmem de, sanata da zararı var. Önceleri hayvan resimleri çiziyormuş. Kimse almayınca tablolarını, buna demişler ki, "bizim Zanzibarlı yerlileri çiz, bak onlar gider" demişler, hemen Zanzibarlı yerlilerin resimlerini çizmeye başlamış. Hayatımda bu kadar çirkin eserler görmedim. Kendince bir stilize etmiş, sürekli aynı şeyi çiziyor. Aynı tablo içine diyelim Zanzibarlı on yerli çiziyor, hepsi aynı, sadece renkleri değişik oluyor. İnanılmaz sinir bozucu her şey. "Çocuk okutuyorum" diyor. La sen çocuğu nasıl okutacan. Okutaman sen o çocuğu bu tablolarla. "Hırsızlık mı yapaydım?" E dolandırıcılık yapıyor resmen, aynı şey. Resimden sanattan anlamayan kim varsa kakalıyor işte tabloları. Sonra derken Zanzibarlı bir yerli geldi çarşıya. İş aramaya diye gelmiş. Ressam kişimiz buna hemen kendi sandviçinden biraz ikram etti. Bu arada sandviçkiye de para vermedi tabii ki. "Sonra öderim" dedi diyor sandviçkiye de belgeselde. Zanzibar'ın manyak ressamı resmen. İstiklal'in manyak şairi vardı bildin mi. Aynısı. Sonra diyor ki yerliye, "senin" diyor "resmini çiziyim, aynısını çizerim" diyor. Bir lokma sandviçle yerliye kendisine model ediyor. Ortaya çıkan sonuç ise aynı. Aynı derken, yani daha önce tablolarında çizdiği yerliler neyse, aynısı. Ben zannettim ki, bu defa bir göz çizecek, bir ağız, bir ifade, bir şey çizecek. Yok aga yok. Daha önce ne çiziyorsa yine aynısı. Boşa oturttu adamı karşısına öyle saatlerce. Belgeseli izlerken nutkum tutuldu. Keşke bizim manyak şairin de belgeselini çekselerdi dedim içimden hep, resmen o oldu.

Hoşça kal.

"HEY"

30 Nisan Salı / Antalya Kaleiçi Simurg / Saat: 21.00 / bilgi: 0543 537 23 23
4 Mayıs Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 22.00 / bilgi: 0216 345 54 49

CEM GÜVENTÜRK

KAFAMI
YASTIĞA
GÖMDÜM

SİRA; KAFAMIN
İÇİNDEKİLERİ DE
GÖMÜP
UYUMAYA GELDİ

SÖYLENECEK VE YAPILACAK
HER ŞEY BİTTİĞİNDE...

İLİŞKİ
UÇAĞI

DÜŞÜYÜRÜZ,
ŞUAN ÖNCE KENDİ
AKIL SAĞLIĞIMI
SONRA ŞENİNKİNİ
DÜŞÜNÜCEM!

● Konya'daki şu şirkete Lego Teknik setini gönderen kim? Adamlar maşallah Lego'nun bütün maharetlerini sergiledi, seneye ortaokullar arası bilim şenliğinde mansiyonları garanti.

● Ortalama bir Halk TV izleyicisi

özel üretim çelik budama makasıyla bahçıvanlık yapıyor, sürmene bıçağıyla kâğıt kesiyor, makas bıçakla patates kesiyor, tohum ektiriyor, ekin biçiyor; resmen doğada kendi başına kırk güne kadar yardım almadan yaşayabiliyor. En azından benim aklımda canlanan bu.

● Google çok iyi de, iyiden iyiye evimizin yolunu bulamaz olduk google olmadan. İlk bir kaç yıl google'ı ben de destekledim. Ha şimdi "vay efendim benim bilgilerimi kaydediyorlar, beni adım adım izliyorlar," diye değil de inceden bir gerizekâllılaştırmaya başladığı için uyuz olmaya başladım. Yoksa benim bilgilerimi, her gün ne yapıp ettiğimi, nereye gidip geldiğimi izlemesi Google'ın kendi kerizliği. Arkadaş ben yeri geliyor "Ulan acaba bu forkliftlerin tanesi kaç lira?" diye merak edip forklift fiyatlarını araştırıyorum, yeri geliyor "Diyelim ki Rodos'ta oturuyorum ve Kanarya Adalarına gitmek istedim, bunu nasıl yapacağım," diye merak edip Rodos- Kanarya Adaları uçak bileti aratıyorum (Londra üzerinden tek aktarma). Danimarka özel emeklilik sigortası da aratıyorum, Çankırı Yeşilören'e otobüs bileti de, İl Özel İdaresi'ndeki İçişleri ve Çeşitli İşler İhtisas Komisyonu üyelerinin kimlerden oluştuğunu da. Varsın gerisini google düşünsün, benim için çok da fıfı, abuk subuk reklamlar gösterip dursun, hesapta yapay zekâ, benim gibi adama hiç reklam göstermemenin daha mantıklı olacağını kavrayabilmiş değil henüz. Bütün gün gezdiğim internet sitelerinde yaldır yaldır çıkan forklift, kpss, Kanarya Adaları'ndaki otel reklamlarından da hiç yılmıyorum doğrusu. Ama her aklıma geleni google'a sormak google'ı ne kadar aptallaştırıyorsa beni de o kadar aptallaştırıyor: Geçen gün sözlükte bir kelimeye bakarken kendimi alfabe içimden sıralarken buldum, O'ile başlayan kelimenin sözlükte nerede, hangi harften önce, hangi harften sonra geldiğini hatırlamak için. Yarın öbür gün sözlüğü elime alıp control+f yapmaya çalışacağım kesin gibi bir şey.

● Tabii ülkenin resmi haber ajansı da google translate'le İngilizce haber hazırlarsa onun kaderi de benden farksız değil. Hatta ülkenin haber ajansında yirmi yıl sonraki hâlimi görüyorum.

● Dış güçler yok değil var. Ama sana dış güç de Makedonya'ya değil mi? Dünya üzerinde iki yüz ülke var, her birine yüz doksan dokuz dış güç var: Bize yüz doksan dokuz da, Andorra'ya iki, Malta'ya yedi, Finlandiya'ya kırk beş değil. Hepsine üç aşağı beş yukarı aynı. Dış güç dediğin elti gibi bir şey, kimisi birbirleriyle iyi geçinir gibi gözükür ama son tahlilde hiçbirini diğerini çok sevmez. Öyle her dakika dış güçlerden yakınmak "Etilerim beni hiç sevmiyor," demek gibi bir şey. Ulan etilerin birbirlerini sevir mu sanki? Şahsi bir şey yok, o eltiliğin doğası zaten. Ben de bir sabah bunalıcı düşlerden uyandığımda, kendimi devcileyin bir eltiye dönüşmüş olarak bulsam ben de etilerimi sevmem, etilerim beni zaten hiç sevmez. Etilik odur. Zaten geçmişte ülkelerin birbirlerine gönderdikleri temsilcilere büyükelti denirmiş desem başım ağrımaz. Benim başım çok ağrımaz zaten, en kötü yatmadan önce bir alka seltzer çıkarım, pırlıl pırlıl kalkarım.

● Ha sen yine de dış güçlerden çok yakınıyorsan akünü sırtında taşıyacaksın. Alın size yüz yıl sonrasına enfes bir atasözü. Üstelik İngilizcesi, ama Anadolu Ajansı İngilizcesi daha anlamlı. Bir nevi zemheride yoğurt isteyen, cebinde inek taşı gibi bir söz. Üstelik aküyü özkaynak olarak düşünecek olursanız feci şekilde de anlamlı gibi. Ortaokul Türkçe kitabında iki paragraf açıklaması olacak fenni, iktisadi, coğrafi ve de alfortanfonu bir laf. Ama yine de cepte taşınan inek kadar anlamsız da gibi. Bilemedim. Benden ne kadar ata olursa bundan da o kadar atasözü olur galiba.

"Fikirler yazıyla ölür, okurken yeniden doğarlar."

Platon

● Tüm günler birbirine denk, eşit. Eşitler arasında birinci olan tek gün, 1 Mayıs. Gezegenimizin bütün işçilerine kutlu olsun...

● Çağımızın tipik özelliği: İdol çok fazla ama ideoloji yok!

● "Kemalizm" kavram olduğu için yumruklama şansları yok. Onun yerine buldukları ilk somut Kemal'e idare ediyorlar...

● Peygamber inen toplumlarda bariz kibir var. Esasen dipteki derin utancı gizlemek için var. Çünkü dinler, ahlak eksikliği olan topluluklara imniştir...

● Görüntü popülerleştikçe, Yazı'nın karizması artıyor...

● Paşa Gönül Kriterleri: "Eylül, ayların en zalimi" dizesini yazsa yazsa Gülten Akin yazardı. "Ekim, ayların en zalimi" mısrası, Edip Cansever'e ait olurdu. "Kasım, ayların en zalimi" ise sanki bana Attila İlhan gibi geldi...

● Yıl 1977... yönetmen Feyzi Tuna, "Çöp" isimli bir belgesel çeker. Metin yazarı Umur Bugay, görüntü yönetmeni ise Gani Turalı'dır. Ekip bir hafta boyunca, sabahın kör karanlığında kalkıp çöplerle birlikte şehri dolaşır. Rutin işleyiş dışında, yanlış yerlere konulan ve yalılarından denize dökülen çöpleri de çekerler. Bu mesai sırasında Feyzi Tuna, çöplerle ilgili korkunç bir hakikate de vakıf olur. devamını rejisörden okuyalım: "Çöpler nasıl yaşıyor? Filmde anlatmanın mümkün olmadığı bir şey öğrendim. 'Anlatayım mı?' diye sordum. 'Hayır, sakın!' dediler. Çöplerin yaşadığı bir alan, bir coğrafya vardı. Kamyonlar da, yatakhaneler de oradaydı. Duvarlarda da İstanbul Belediyesi'nde çöpçü olarak görev yapmış insanların resmi asılıydı. Bunlardan bir kısmı siyah paspartu içindeydi. Onlar kim? Ölmüş olanlar. Dikkat ettim, emekli oldukları yaş ile ölümleri arasında

Feyzi Tuna

kaldıramıyor! Dilara Balcı'nın Feyzi Tuna'yla yaptığı uzun söyleşiden oluşan "Her Film Bir İmtihandı" adlı kitap, sinema (ve bilhassa Yeşilçam) meftunları için bir hazine adeta. (Agora Kitaplığı)

● Edebiyatta Biling Akışı: Bilincin akışına ölüyorum James Joyce!

süre, hiçbirinde altı ayı geçmiyordu. Bir tesadüf mü? Altı ayı geçen yok! 'Niye ölüyorlar?' diye sordum. Temiz havayı soludukları için ölüyorlarmış. Çöple yaşamaya alışmışlar. Ciğer, emekli olduktan sonra temiz havayla temas ettiği zaman, bünye reaksiyon gösteriyormuş. 'Bunu filme koyayım' dedim. 'Sakın! Çöpçü bulamayız' dediler.' Vay zalım dünya, emekli olduktan sonra hayatın tadını çıkarmak için sadece yarım yılları var çöp emekçilerinin, ciğerleri temiz havayı daha fazla

'Kuzey Kore'de giyim mağazası çizimi'

● Fransız çizer Guy Delisle, animasyon yönetmenliği için birkaç aylığına Kuzey Kore'ye gitmiş ve bu ülkede yaşadıklarını çizgi roman haline getirmiş. Kara Karga Yayınları'ndan çıkan ve Pyongyang -Kuzey Kore'de Bir Yolculuk adını taşıyan kitap sağlam gözlemler, ilginç tespitler, neşeli detaylar barındırıyor. Bir solukta okudum. Yer yer batının tepeden bakışına rasgelsem de, siyaset ve çizgi roman meraklılarına hararetle tavsiye edeceğim bir çalışma. Amerikan emperyalizmine kafa tuttuğu için destekliyorum Kuzey Kore halkını. Ama aynı halkın, imtiyazlı yöneticiler tarafından paranoyak bir topluma dönüştürülmesi de sinir bozucu. Güney Kore capitalist fakat göreceli bir demokrasiye sahip. Kuzey Kore despotic fakat emperyalizm karşıtı. Peki ya biz? Hem vahşi kapitalizmin baskısını günbegün yaşıyoruz, hem de despotic politik iklimi soluyoruz. İki Kore'nin toplamı gibiyiz! Reva mı peki bu güzel halka? Vallahi değil, billahi değil!

● Sevgili okuyucu, sen bu satırları okurken, ben başka satırlar yazıyor olacağım...

Duyuru: 14 Mayıs Salı, 21:00'de Asmalımescit Mask sahnesinde olacağım. Çağdaş Ergelik, kabare şarkılarıyla programa renk katacak. Ayarlayın bunları!

Mustafa Satıcı

BOBO

FURKAN ÖZÜBÖBÖ

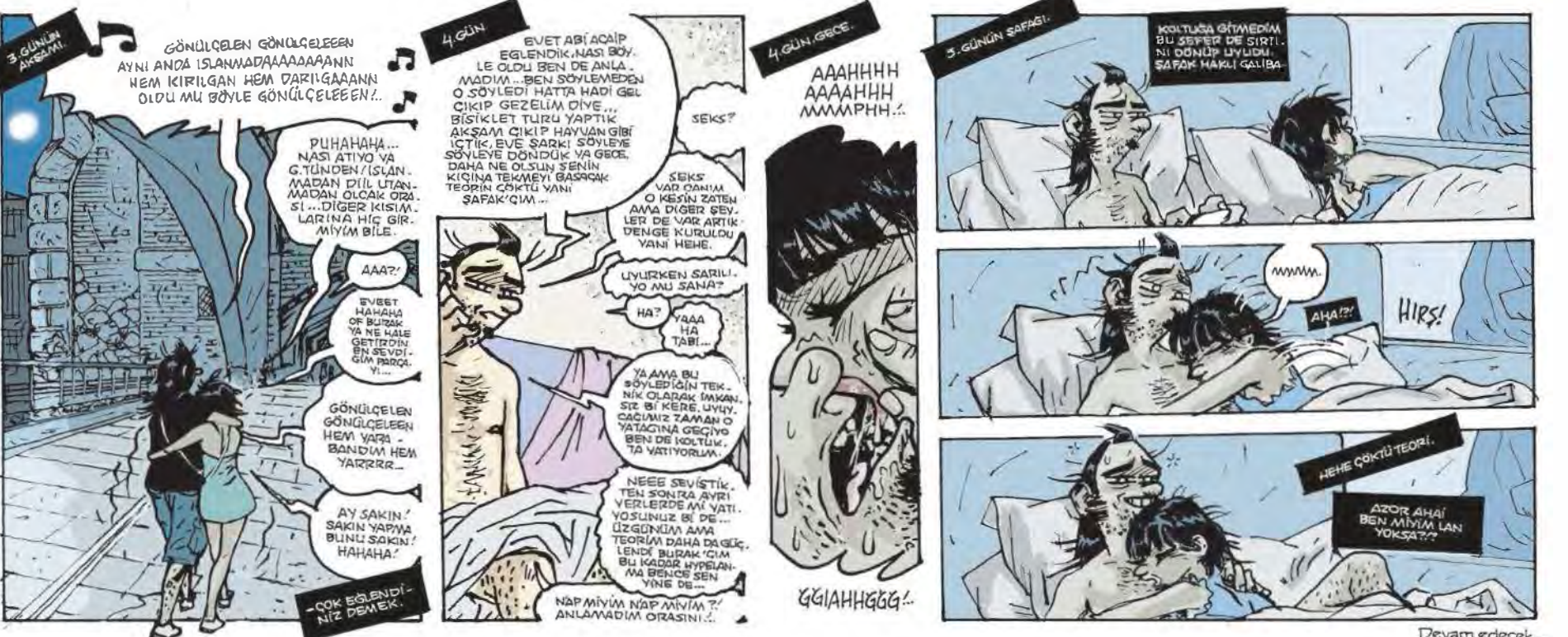
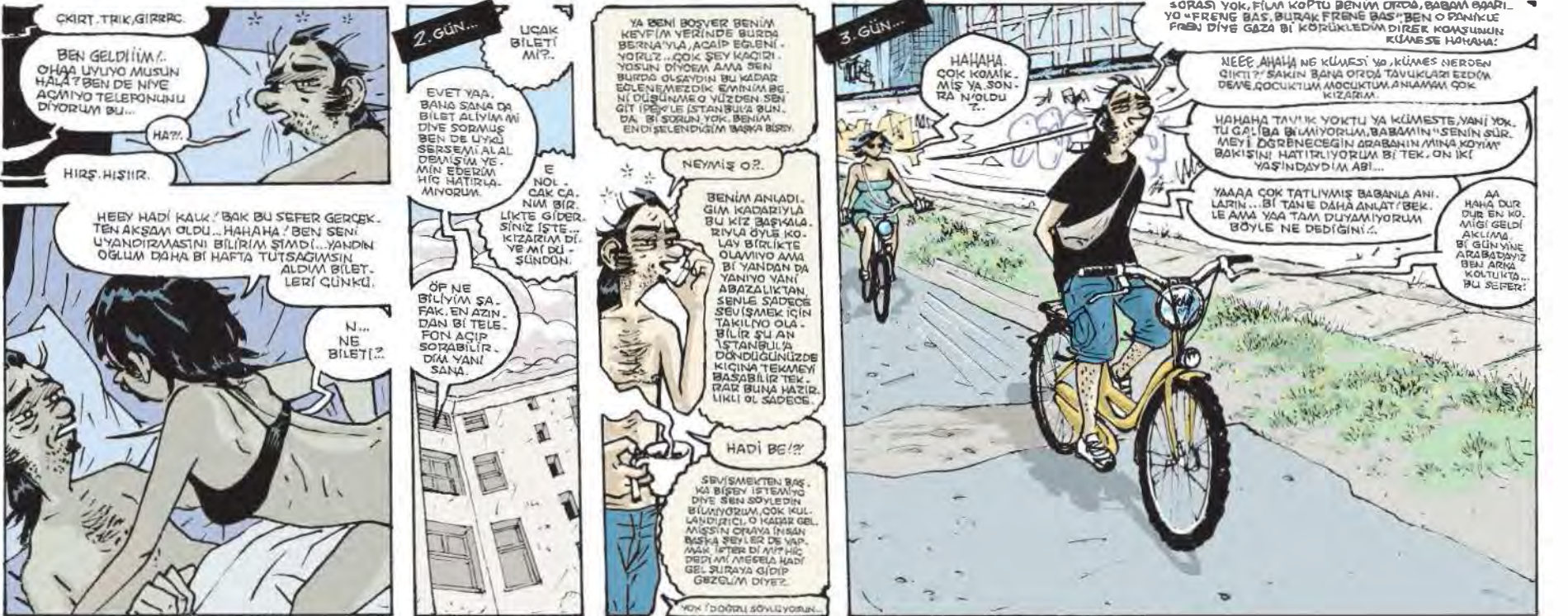

Maç sonu basın toplantısı.

Çarpışma İpek & Burak

Yazan: Gizen OKY

Devam edecek...

"Çoklarından düşüyor da bunca/ Görmüyor gelip geçenler/ Eğilip alıyorum/ Solgun bir gül oluyor dokununca."

Behçet Necatigil

"İYİLER ADASI"

Sadece iyi insanların kabul edileceği bir ada. "İyiler Adası" Bir okyanusta. Ben de kabul edilmiştim. ("Kabul edilmişler") "Bu arkadaş da gelebilir..." (Utangaç gülümsedim-- "aa, estâfirullah" da demiş miydim?--) Rüya değil. Rüyamda olmuş değil. Rüya ile hiçbir ilgisi yok denebilir mi? Rüyalarla? Denmez. O da denmez. Tam doğru olmaz. Yalan olmasın. Sınırların (hâlâ ıslak, taze) bir suluboya resimde olduğu gibi birbirinin içine doğru yavaşça eriyip sızdığı başka türlü bir çeşit vakitlerdi. Hayalle gerçek. Anlatacağım. Baştan başlamak lazım ama. Çok eski zamanlardı. Epey. (birkaç tane "çok"--anca yeter--)

Sadece en küçük boy, dar iki çelik masanın, (o da parke tahtası dizer gibi köşeleme birbirlerine yaslayarak) anca sığdırılabildiği o daracık, penceresiz, kutu gibi han odası. Dört duvar. (biz aramızda "Büro" diyoruz) "Büro"muz İstiklal Caddesinin tam üzerinde ama. Fitaş sinemasının karşılarında bir yerlere denk geliyor--hâlâ var mı o han-- Eflatun abiyle. İkimiz. "Ressam" diye bir meslek vardı. (Artık yok o şekli) Her çeşit resim işleri/grafik, çok çok kısa çizgi filmler falanlar filanlar yapıyoruz. (güya--nadiren--) Çoğunlukla işsiziz. (önümüzden kartonlar eksik olmuyor yine de, durmadan, habire birşeyler çizip duruyoruz) Caddede karlar yağıyor. Tipiye dönüyor. Elimizde sıcak simitler. (rutin yiyeceğimiz--hep beş parasızız---çayı yazdırıyoruz--Merdivenlerden hızlı hızlı çıkıyoruz. "Büro" sıcak. Karları göremiyoruz. Pencere yok ama duvarlar daha güzel; Eflatun abinin, evinden; kişisel arşivinden getirdiği; Disney çizgi filmlerinin en, en eski; ilk ilk versiyonlarının şahane, rengârenk sahneleri asılı--Bambi, Pamuk Prenses, Pinokyo'yu okula giderken baştan çıkartmış o dolandırıcı iki arkadaşı Tilki ile Kedi. Dev Lunapark'a doğru güle oynaya yürüyorlar--Flash Gordon/Baytekin diğer duvarda--Dubout'nun karikatürleri/Eflatun abi hayran) Hepsi, hepsi de dumanlar arasından ama. Belli belirsiz. Bulanık bulanık. (ikimiz de hiç aralıksız, elimizden sigara düşmüyor-- İçerisi sürekli sisli puslu bir gece yarısı havasında--masa lambalarının yüzlerimizin

yarısını aydınlatan keskin ışıkları, sert gölgeler/Alman Expresyonistlerivari bir hava) Epey epey sonraki zamanlara denk geldiği halde "Ara Güler fotoğraflarında görmüşüm sanki" şeklinde hatırlıyorum o günleri. O tarz. O karlı caddeyi.

İnsanları...(Tramvay yoksa da Trolleybüs var--bir tuhaf sesler çıkartarak geçiyor caddeden, uzaktan duyuyoruz--) Tarla başına inen yarı karanlık harap sokaklar. Öyle kalmış. Eflatun abi; bizim meslek dalının, (hatta ülkedeki diğer bütün meslek dallarının) gelmiş geçmiş en eksantrik, en fevkalade, tuhaf, benzersiz karakterlerinden biri. Kendisi bir yana, her muhitten binbirtürlü acaip, ilginç, olağandışı/ olağanüstü (fevkalbeşer)insanlarla da arkadaş. Durmadan da

çoğalıyor arkadaşları. (Bir çiçek dürbünü/Kaleydoskop) Neredeyse her sokağa çıktığımızda bir yenisiyle, tanışıp, hızla da samimi olup "kartvizit"imizi uzatıyor; "Uğrayın

bize, çok seviniriz, Di mi Engin? Uğrayın ama, Fitaş'ın karşısı. Bekliyoruz sizi tamam mı"(çok çok da kibar) Penceremiz yok ama kapımız var. O kapı. Büromuzun sihirli kapısı. Çalınıyor işte: tak tak. Bir sahne giriş kapısı. Gibi. Aynı. Bakalım şimdi ne olacak? İşte giriyor.(girmekte olan--antre yapmak--)Her gelen birbirinden ilginç. Şaşırtıcı. Akıl almaz. (Nevi şahsına münhasır) O kapı çalındığında; bir meyhane müzisyeni de gelmiş olabiliyor. Bir şair, bir seyyar satıcı, bir Yeşilçam figüranı, bir eski hokkabaz, bir karikatürcü, bir katil (evet katil; iyi bir adama benziyordu ama. İslah olmuş,

yatmış çıkmış, bir sürü hiç duymadığımız, rastlamadığımız türden olaylar, ilginç anılar anlatmıştı) Hiç bir önyargımız yok. Hepsi insan. Bizim gibi.

Hepsi tuhaf. Biz de "tuhaf değil" değiliz. Biz de onlardanız. Onlar da bir "tuhafılığı" ziyaret etmiş oluyorlar.

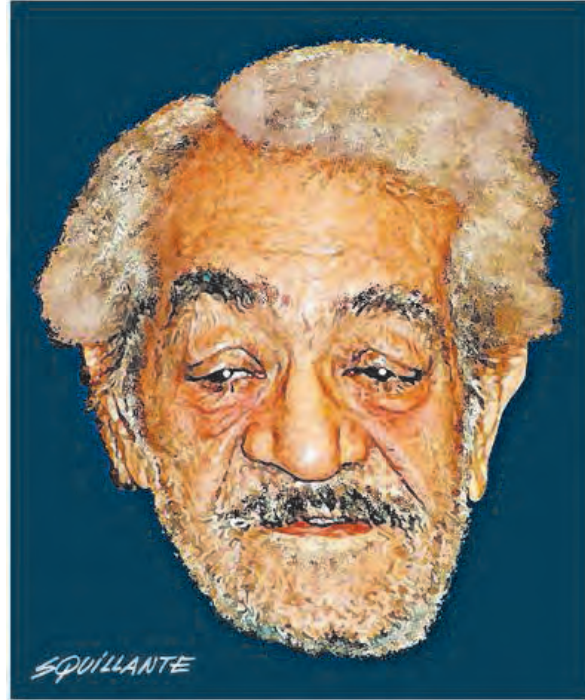
"İyi insanlar adası" Mı? Unutmadım. Yerim doldu. Gelecek yazıda anlatırım. Kismet. O günlerin; dönemin; o "büro"nun kıpraşıp duran gılgışlı "ruhu"nu; (ruhlarını); o herşeye meyyal yanar döner atmosferini; bütün hepsini anlatmadan başlarsam, anlaşılabilmesi mümkün değildi. O yüzden.

Mecburen bu şekil oldu...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Ara Güler 1928-2018 (Beyoğlu)

Eflatun Nuri 1927-2008

Pinokyo 1940

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Çağla Fektaş'a Sevgiler

Olaylar şöyle gelişti.

Olaylar şöyle gelişti: Bir şeyi anlatmaya "olaylar şöyle gelişti" diye başlamak daha güzel bir şey olabilir mi? Hikayede ilk cümle çok

kıymetlidir. Okuyanı, dinleyeni bir eve davet ediyorsunuz, ayaklarınızı çıkartmayın gönlünüzce girin diyorsunuz. İlk cümleiniz bu evin kapısıdır. Kim şaşıalı, oymalı kakmalı kapı koyar evinin önüne; kiminin evi bahçe içindedir, insanın yarı beline gelen tahta bir kapıyı ittirip girersiniz tavuklu bahçeye. "Bay Poletkin o haftasonu kasabanın önde gelenlerini çiftlik evine bir av partisi ve ardından ziyafet için davet etmişti" diye başlayan hikayeyi okurken "zengin evine geldim, gideyim hemen tuvaletlerine bakayım değişik ne koymuşlar, saç bakım ürünleri falan neler var?" diye düşünürüz, kendimizi zengin evinin banyosunda diş ipini incelerken hayal ederiz. Bu insanlar o kadar zengin ki diş ipini gerçekten kullanıyorlar, bizim gibi diş hekiminin önerisiyle alıp bir kenara koymuyorlar. "Yazın babamlar beni evde sıkılmayayım diye dayımların yanına yolladı" diye başlayan bir hikaye ise

Bebeğimdin.

bizi halıfleks kokan bir eve davet eder. O evde kışlık yorganların kaldırıldığı bir yüklük olacak, oraya gidin, katlı yorganların içine girin ve hikaye bitene kadar o yorganların arasından çıkmayın. Bu belli ki yaz tatili dönüşü kompozisyon ödevi yazmış bir ortaokullunun hikayesidir, "dereye gittik, yılan gördük, yılan da bizi görünce dereye kaçtı yüze yüze karşıya geçti" diye hikaye dinleyeceğinize yorganların içinde kendinizle kaliteli zaman geçirin. Hikayeye "olaylar şöyle gelişti" diye başlamak okurun kolundan tutup "gel allah aşkına şurada güzel kebabçı var, orada oturalım da sana anlatayım neler oldu" demek gibi bir şey. Okuru ayağımıza çağırıyoruz, biz onun ayağına gidiyoruz. Yıllar önce tofaş tipo marka mavi arabam çalınmıştı, onunla ilgili karakolda polis amirine ifade verirken de anlatmaya "olaylar şöyle gelişti" diye başlamıştım. Ve iyi ki de öyle başlamışım, çünkü hikaye anlatmadığımı, işin ciddiyetinin farkında olduğumu hemen anladılar, çok yardımcı oldular. Araba da üç hafta sonra başka bir ilçede bulundu. Çalan çocuklar pati çeke çeke gezmişler, arabanın arka lastiklerini tamamen yemişler, sonra da arabanın arka koltuğunda kömür taşımışlar. Bir de sanırım araba içinde sigara içmişler ama o kadar da olur dedik, onu saymıyorum. Bir dünya masraf çıkmıştı o zamanın parasıyla.

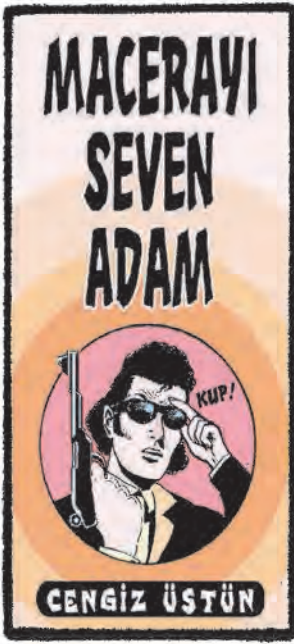
Konuyu dağıtıyorum, özür dilerim. Bundan bir gün önce çok büyük bir inşaata, reklam filmi çekmek üzere gittim. Set işçileri ve yardımcı oyuncular beni duyabilsin, komutlarımı alabilsinler diye elime megafon verdiler. Çok sevindim, doğumdan sonra doğumhanede

Sevdiğimdin.

kaybolmuş ikiz kardeşimi bulmuş gibi mutlu oldum. Megafonun dört modu var, biri siren sesi çıkartıyor, biri çok daha kötü bir ses çıkartıyor, birisi nükleer serpinti uyarısı gibi bir alarm çalıyor, biri de işte normal sizin sesinizi yükseltiyor. Bana böyle bir imkan sağlandığı için

bütün seçenekleri kullandım. Gerekli gereksiz megafona konuştum. Günün sonunda inşaat sesi, öğle güneşi ve megafondan yükseltilmiş bir şekilde beynimde çınlayan kendi sesim yüzünden bizi diğer hayvanlardan ayıran bütün özelliklerimizi yitirmiştim. Halen toparlanmış değilim. O yüzden şimdi bir şey düşünüp yazmaya kalktığımda aklıma sadece "olaylar şöyle gelişti" cümlesi geliyor. Olaylar böyle gelişti.

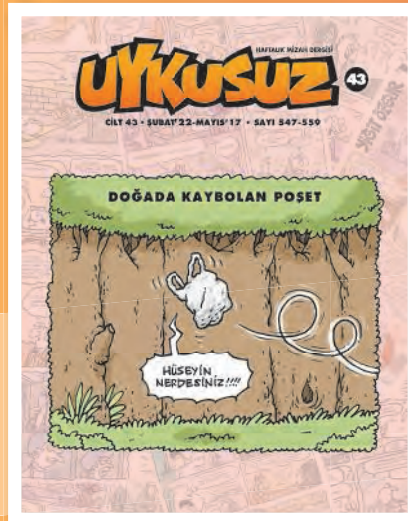

Birbirinden güzel yepyeni uykusuz ürünleri

**MARKETLERDE
GAZETE
BAYİLERİNDE
KİTAPÇILARDA
TÜM TÜRKİYE'DE!**

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 1 Mayıs 2019 | Sayı: 609

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

